

8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia praw nabytych.

(¹) Dyrektywa Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (Dz.U. L 288, s. 32).

Odwołanie wniesione w dniu 21 lutego 2014 r. przez Catherine Teughels od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-117/11 Teughels przeciwko Komisji

(Sprawa T-131/14 P)

(2014/C 159/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Catherine Teughels (Epepegem, Belgia) (przedstawiciel: L. Vogel, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości zaskarżonego wyroku, wydanego w dniu 11 grudnia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pełna izba), doręczonego faksem w dniu 11 grudnia 2013 r., na mocy którego oddalono wniesioną przez wnoszącą odwołanie w dniu 8 listopada 2011 r. skargę;
- rozstrzygając co do istoty wniesioną przez skarżącą do Sądu do spraw Służby Publicznej skargę, stwierdzenie jej zasadności i w konsekwencji, stwierdzenie nieważności decyzji, które były jej przedmiotem;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania, w tym niezbędnymi kosztami poniesionymi do celów postępowania, a w szczególności kosztami utrzymania adresu do doręczeń, transportu i pobytu oraz wynagrodzenia adwokata, zgodnie z art. 91 lit. b) regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 ust. 2 załącznika VIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz art. 26 ust. 1 i 4 załącznika XIII do tego regulaminu, nieuwzględnienia praw nabytych oraz naruszenia zasad pewności prawa i niedziałania prawa wstecz, jak również braku uzasadnienia. Skarżąca utrzymuje, że:
 - Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) zastosował z mocą wsteczną wydane w 2011 r. ogólne przepisy wykonawcze do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego w sprawie przenoszenia uprawnień emerytalnych, gdy postanowił, że w celu ustalenia liczby lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury odpowiadającej, według wspólnotowego systemu emerytalnego, ekwiwalentowi aktuarialnemu uprawnień emerytalnych skarżącej pod rządami belgijskiego systemu emerytalnego, organ powołujący mógł skutecznie zastosować ogólne przepisy wykonawcze z 2011 r. z tego względu, że w chwili wejścia w życie tych przepisów skarżąca nie znajdowała się w „pełni ukonstytuowanej” sytuacji pod rządami ogólnych przepisów wykonawczych z 2004 r., ponieważ nie przyjęła uprzednio jej przedłożonej propozycji wyliczenia, mimo, że wniosek w sprawie przeniesienia uprawnień emerytalnych został złożony w listopadzie 2009 r., że uprawnienia skarżącej były zatem w tym czasie ostatecznie ukształtowane i że w związku z tym powinny być określone na podstawie ogólnych przepisów wykonawczych z 2004 r.;
 - SSP nie uzasadnił swej analizy pod względem prawnym i nie wyjaśnił, z jakiego powodu powołane przez skarżącą w skardze przepisy regulaminu pracowniczego oraz zasady, które ustanawiają musiały zostać odrzucone w rozpatrywanej sprawie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i *patere legem quam ipse fecisti*, nieuwzględnienia praw nabytych, braku uzasadnienia, jak również naruszenia powagi oraz mocy wiążącej każdego indywidualnego aktu administracyjnego, a w szczególności decyzji wydanej w stosunku do skarżącej w dniu 29 czerwca 2010 r. Skarżąca utrzymuje, że:
- SSP niesłusznie orzekł, że sytuacja skarżącej nie była w pełni ukonstytuowana pod rządami ogólnych przepisów wykonawczych z 2004 r. w chwili wejścia w życie ogólnych przepisów wykonawczych z 2011 r. z tego względu, że skarżąca „ani formalnie nie przyjęła, ani nie odrzuciła” przedłożonej jej w dniu 29 czerwca 2010 r. propozycji wyliczenia, podczas gdy ta propozycja wyliczenia stanowiła faktyczną decyzję administracyjną, która miała ostateczny wpływ na prawa skarżącej;
 - administracja nie mogła już jednostronnie ograniczyć uprawnień wynikających z propozycji wyliczenia, która była wobec niej prawnie wiążąca;
 - SSP naruszył zasadę, zgodnie z którą ostateczny i wiążący charakter jednostronnej decyzji Komisji nie zależy od zgody jej adresata.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2014 r. – Chart przeciwko ESDZ

(Sprawa T-138/14)

(2014/C 159/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Randa Chart (Woluwé-Saint-Lambert, Belgia) (przedstawiciel: T. Bontinck i A. Guillerme, avocats)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie odpowiedzialności ESDZ za poniesioną przez skarżącą szkodę w okresie pomiędzy październikiem 2001 r. a chwilą obecną ze względu na bezprawne zachowanie przedstawicielstwa Unii w Kairze oraz ESDZ;
- w konsekwencji:
 - w ramach żądania głównego, wypłatę R. Chart kwoty 509 283,88 EUR (pięciuset dziewięciu tysięcy dwustu osiemdziesięciu trzech euro i osiemdziesięciu ośmiu centów) tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę, z zastrzeżeniem powiększenia tej kwoty w trakcie postępowania;
 - w ramach żądania pomocniczego, wypłatę R. Chart kwoty 380 063,81 EUR (trzystu osiemdziesięciu tysięcy sześćdziesięciu trzech euro i osiemdziesięciu jeden centów) tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę od dnia 30 października 2008 r., z zastrzeżeniem powiększenia tej kwoty w trakcie postępowania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, były pracownik miejscowy w przedstawicielstwie Unii Europejskiej w Egipcie, żąda naprawienia szkody, jaką poniosła w związku z bezprawnym zachowaniem administracji europejskiej polegającym na tym, że po jej rezygnacji z pracy nie wydano jej świadectwa pracy wymaganego przez egipskie służby ubezpieczenia społecznego. Okoliczność ta uniemożliwiła skarżącej ponowne znalezienie pracy w Egipcie.

Co się tyczy zarzucanego stronie pozwanej bezprawnego zachowania, skarżąca podnosi cztery zarzuty dotyczące: naruszenia zasady dobrej administracji, naruszenia zasady rozsądnego terminu, naruszenia obowiązującego prawa egipskiego oraz naruszenia prawa do ochrony życia prywatnego.

Skarżąca utrzymuje, że bezczynność strony pozwanej spowodowała znaczącą szkodę i żąda odszkodowania oraz zadośćuczynienia.
